

Lití podzimního asfaltu

Umbrtka

Pancéřové nebe října
Blíž je vrchům ostré trávy
Blíže střepům v oraništích
Kde se víří mraků svit
Zrezlým změtím skrytých skládek
Prstům, jež se o ně zraní
Mokrá těla starých věcí
Spředených do tvaru slova
Spředených do tvaru ohně
Když se snaží vyprostit
Ptáci s kovem v koncích křídel
Z doupat v patě hory míří
Do okapů úzkých světů
Pouhou zeď od dalších zdí
Pouhou zeď od křehkých šálek
Pouhou zeď od lidských hrdel
Se zmatenou rozhodností
Tlučou hrany perutí
Slova ohně deště stěny
Puklé snahy doznívání
Neprozdírá touhu marnou
Nad továrnou chladnou svahy
Které čpěly oleji
Ze štěrku se rodí bouře
Jejichž stínem dýchá zlehka
Šedotichá lesní stezka
Vydlážděná rozetlením
Těžkou vůni kolejí

Prach z neprostupných křovisek na železničních náspech
Mojí maskou
Tápal jsem vnitřky stromů alejemi nepravými úhly koster
Mimoděk tak sestavil a našel, či jím byl
Vytrhnul z trouchnivého srdce a
Špinavým kapesníkem očistil
Starožitný psací stroj
Hlohové trny
Měl namísto oblých klapek trny
Měl lesk broušeného uhlí krovek nepoznaných druhů
Vyviklaných zábradlí
V základech vertikálních plání popršelych panelů
Nočního vypínání
Psát na tom stroji bylo lze jen o hmotě té samé barvy
Potu krajnic asfaltu či trpělivé temné lávě
Zrající pod břehy dnů
Než ochladne dech jejich tich
Teče ta hmota pode vším
Pod sněhem a sutí v očích přizazděných mechorostů
Krade zjara kosatce u přitratových zbořeníšť
Vybledlý leknínový plast a blíny
Z výsyvky vesnických hrobů
Do pavoučích jemných sítí
Vrhá chmýří jiskry hmyzu
Potají když teče špinou unavených příkopů
Na propast své hladiny tam sama loví
Pošetilá souhvězdí letní sled nebeského ledu
Nenávratné komety

Hlubokou pěstí taví v sazenice
Kopřiv a plevelných bříz na sirných vrcholcích
Těch komínů, jež plny hlíny dávno spí
Než ochladne dech denních tich
A šedá stezka vzplane tlením
Teče ta hmota pode vším
Teče čely keramických psů střežících parapety
Zděných bytů při zemi, kde u stropů se
Břichem vzhůru vznáší mrtvé masturbační věčnosti
Vazivem zašlým jícnu vázy s pelichavým rákosem
Tam sbírá sílu
Byt je prázdný
Přechozená stmívání
Činžovní večer rámovaný kobercovým klepadlem
A noc
A matná zátiší z měst hodinových mechanismů
Slepé ruce
Torza vyklenutých sklepů
Tři souhrnná vydání záložek z nedočtených knih
A lesy spatřené jen z vlaku

Než ochladne dech denních tich
A šedá stezka vzplane tlením
Zlaté svahy vyhasnou
Teče tam hmota pode vším.

Pancéřové nebe října
Bledé duny listopadu
Točité
Schodiště zdí

Bodláčí se pohne v polích
Kalné lemy kalužemi
Kalné lemy němých domů
Všechny květy proměněny
Jejich popel
Skane v kapkách
Do rtů rozvodněných mlh
Pády listů sedají
Po příšeřích mých pokojů
Jsou to
Všechny rány rokem vlečené
A bezejmenné
Souhvězdí, které tak tvoří
Šelestí jak náruč nožů
Šelestí a očekává
Jenom jedna, už jen jedna rána chybí
Pokoutník tká mezi ně
Svou tenkou nit a do té sítě
Zachytím se s každým krokem
Bezcílným i načajstavným
Vždycky víc
Až k úplnému ustrnutí
Ne, ani ten podrost samot
Putování po okrajích, které učí rozpornému míru
Neochrání tě v těch dnech
Přes
Bledé duny listopadu
Ptáci s kovem v koncích křídel
Prolétli vším zaskleným
Teď
Tříště oken trosky konvic mého sevřeného hrdla
V nahá játra bahen lánů dopadnou, já sklopím zrak

Tak tichá je ta smrt a hrany ostré
Mokrá šed'
A stezka nadechne se ne snad víc či méně
Přesto
Chvěje se a staré věci ve stínech
Jichž nedotkl ses slovem nebo rukou
Planou
Dotkneš se jich skonem
Teď --
Ze všech ran a šerých spekter
Pomalu
Nezvratně a s bičující palčivostí
Temná láva sliny přerušených mostů moje hustá chorá krev
Se přes střechy a hřeby v prknech olověné snítky bouří
Rozlévá a naplňuje
Zasténají dutá stébla
Přes tlení a vůně štěrků mezi spoutanými pražci
Ostny všeho zlomeného
Porcelán a svitky čaje po koberci rozeseť
Kolik ještě nálevů?
Plní odstíny všech jiter
Zastavených v rozjímání skloněnými větvemi
A bělma očí březových jezera prošlapaných schodů
Chladné studny výkopů a myslí ve svých pavučinách
Jejich pouta přikryje
Ta černá vlna
Zdí se zřítí
Mrkneš, znovu vyrostou --

Bodláčí se pohne v polích
Kalné lemy kalužemi
Tělo v jizvách oděné
Chladný dech všech denních tich
Tak netečný jak vždy a svěží
Bolestí teď povívá
Teď - hmota která pod vším zrála
Plní tepny, z kterých prýští
Zakousnuto do sebe je i samotné krvácení

Vše, co zraje, má svou žeň

Lití
Podzimního
Asfaltu.